

Womhaj Bóh!

Cziklo 27.
5. julija

Četnik 6.
1896.

Serbske njeđzelske łopjenka.

Wudawaju ƚo kóždy kobotu w Smolerjez kniħiczišcežerni w Budyschinje a ƚu tam dostacź sa sčtwórtlětnu pichedłotu 40 ny.

5. njeđzela po ƚwjatej Trojizy.

Dobre dny.

1 Pětr. 3, 8—15.

„Dobre dny“ — sčto ƚebi po nich žadał njeby! Jeno so bychu tež pschisčle! Ale cźlowjeł cźaka a cźaka a dobre dny nje pschindu; woni sa sbožom honja a sbože ma jich ł lěpschemu; kětsje kaź rěka žiwjenje nimo běži a nětotrnyžkuliz wumrje, bjes teho so by „dobre dny“ wothladał. Njednyrbjata teho wina bycź, so ƚebi jich wjele njerosjaƚni, sčto dobre dny po prawom ƚu a so prawe pucze ł pravemu sbožu žiwjenja njełhodža? Ssamo biblija w mało wězach tajkich ƚedźbliwych pošłucharjow namaka, hacź hdyž chze pucź ł dobrym dnjam pošacacź po epistoli 1 Pětr. 3, 8—15.

1. Sčto ƚu dobre dny? Ssnano te, kotrež ma mulka hromada luda sa tajke? So je cźlowjeł kóždžiczi džen w rjanym wjełelu žiwny? So ma prawe wjele pjenes a so je stromy, so by wjelele tuteho ƚwěta w polnej mēre wuzicź mohł? Dny ƚwětnego wjełela ƚu wam woprawdže „dobre dny“? Prajito ƚo je: na ƚwěcže cźlowjeł wschitko sujeke, jeno niz wjele dobrych dnjom a ƚwjate pišmo nam powjeda wo tym ƚynu, kotryž ƚwojeho nana wopuschczi, so by ƚebi rjane dny icžinił. Ale kaź je snate, buchu to jara hubjene dny. Pishes srudne nashonjenje ƚo cźlowjeł powuczi a pošnaje, so niz w mēcžu, niz w wuziwanju, ale w njemolnym mēre wutroby sbože žiwjenja wobsteji. — Albo wobsteji wone ƚnano w ƚwobod-

nosczi wote wscheho czerpjenja a boloscžow, kotrež sažo abo pošdžischo kóžde cźlowiske žiwjenje bohacže napjelnuja? Sčto njednyrbjal potom hižo wote wscheho spoczatka wot dobrych dnjom wothladač? Pichetož kaź dołho mamy tole brasčne cźeto, kaź dołho nam a tym našchim ƚmjercž hrosy, dnyrimy na czerpjenja pschihotowani bycź a sbože žiwjenja w nēcim druhim pytač, dnyli w semskich kubłach. Ale kaź mało ƚmēmny dny ƚwětnego wjełela sa dobre dny mēcž, tak tež niz cźašy semskeho czerpjenja sa sč cźašy. Wone wschał móža czežke a bolostne bycź, wone ƚo nam šdadža hórke lékařstwo bycź, ale runje kaź lékařstwo móže nam dobre a spomožne bycź. Kotre dny je drje tamny ƚyn, jako bēsche sažo pucź ł mērej nanowskeho doma namakał, najbóle žohnowany mjenował? Wēscže niz czaš blašnoscže a loħtomyšłnoscže, hdyž ƚwoje kubło pscheczinjesche, ale czaš parowanja a nusy, hdyž ƚwoje kubło pscheczinjesche, ale czaš parowanja a nusy, hdyž ƚo jemu domoj sechzysche. A tak budže tež po dołonjanym žiwjenju nětotry ƚam pschi ƚebi te dny sa žohnowane mēcž, na kotrychž w ƚwětnych žadoscžach ƚo šhubjaza dušcha w czešnoscžach a horju sažo ƚwojeho Boha a stworicžela pytač a lubowacź nawukny. A s tym je hižo wuprajene, so ƚu sa kchescžijana pschi wschēch wobcēžnoscžach tuteho ƚwěta, kotrež ma wot ƚwojich ƚobucźlowjełow nashonicž, dobre dny. Wone ƚu dny, kotrež móža ƚo s dobrym ƚwědomnjom wuzicź a bracź sa dar wschehodobrocžiwego Boha, wone ƚu dny, na kotrychž ƚo cźlowjeł blisłoscže a towarstwa Božeho troštuje w tym wēšnym dowērjenju,

je wo schlowinstwoje hrěcha w nastróžaznych hłowach rěczecź, prjedy hacź je šo tole schlowinstwo w młodej wutrobje pokajało.

(Wofracžowanje.)

Pucžowanje towaršhojo.

(Wofracžowanje.)

Wótře jawołanje Dwinowowe wutorhny jeho se spanja. Na hynoweje lubi běšče hiščeže nimale čzma; tola wonka šapocža hižo hwiiač. Deščezit běšče pšestał, na njebju šhadžachu rańšče šera. Wo wšy běšče hiščeže čzicho, jenož zuni wěšit rožu se šchtomow duješče.

Dwinowowe jawołanje a jeho pucžowanšeho towaršcha štyšniwe šdychowanje wubudžišchtaj pša, kotryž šapocža na měšče šrudnje winčecź. Šošpodať, hiščeže bješ šchtornjom, pšhiběža se jštwy. Delšach na dworje špodu hynoweje lubje ležješče pódla powaleneho rěbla Šechžepan, pohlušcheny, a njedaloko wot njeho krawy nóz. Šošpodať se štrachom na šwojeho šwaka pohlada. Š njemu dóń- džejšchtaj jeho mańdželšta a druhi pohoncź, kotryž běšče w nozy i pšchetupzom pšchijěl.

„Šajšti nještkut je wobeschol — tónle šóstnik, tónle mordat dušče!“ pódla Šechžepana štejo.

Korcžmar šašo rěbl štaji a šalěšy horje, šo by pohladał, toho je škónzował. Wón šo hižo do čzaša štróži, šhto budže na hynoweje lubi wohladacź. Tola lědma běšče na druhi podnožku štipil, dha dyrbješče šašo dele šalěšć, dokelž jemu napšhecžiwmo Dwinow po rěble dele ležješče. Šswoju ruku běšče přědku do šuknje tyknył, a se šchěrofejše džěrn w rukawje běšče šo hiščeže wjazn nahroma- džiko. Młody čzłowjek běšče woblednył, a šóždy widžješče, šo je šlaby. Mjeležo pšchihladowarjo wrěcžo štipichu; wón šyže šo na delnju podnožku, inapšhecža šóstnika. Šomakku wotewri tón šwojej woczki, pohlada špłóšchijwe na Dwinowa a jej šašo šacžini. Dwinowoweje woczki pocžješchtej šylšowacź. „Tón wobohi! tónle wobohi!“ wošpjetowašče wón.

Mješ tym běhašče korcžmaršta bješje wščeje rady tam a šem, pak š hwojemu wołazemu džěcžu, šo by je w kolebzy čzumpała, pak šašo š Šechžepanej. Štónčznje wša wona džěcžo na ruku, šo by pšchi bratru wostala. Šechžepan wotewri woczki a pošhny šo. Šeho pohladanje běšče čzowwe; jeho hłowa wot čžěžkeho pada pohlušchena, běšče šo trochu na bok poškiliła. Š rany šady na šchiji čžecžješče frej.

„Čžeho dla mje nješwjašacže?“ woprašča šo i dybawym, šchtopawym hłóžom, kotryž klincžješče, kaž njeby š huby pšchijšchol, ale něhdže š hłubiny.

„Šwjašacže, haj, šwjašacže jeho!“ wołajšče nětto tež Mikita Šsawicž se hynoweje lubje. „Alle tež nošy jemu šwjašacže, temule rubježnikfej, temule šaklatemu mordarfej!“

„Dwoju dušchu šy škał, bratsje Šechžepano!“ džješče korcžmar a džješče pšches dwór, šo by po poštronk do telegi šchol.

Korcžmaršta šapocža štwilicž a plakač a njekežbowašče wjazy na to, šo tež džěcžo plaka. „Mimašch dha žaneho Woha wjazy w twojej dušchi, rubježniko, kajšiz ty šy? Šchto šy tu šawinował?“

Šóstnik pošbėhny šwoju prawizu, pštny frej na nej, a po wšchěm čžele tšchepotajo pštašče ju wottšchajšć.

„Šchto dha tu tak wołajš?“ džješče Dwinow š korcžmaržy i něžnym a šlabym hłóžom, dokelž běšče tak wjele krmě šhubil, šo běšče wšchón wošlabnył. „Šladaj radšcho, šo njebychu šušpódža šlyšcheli. Šomhaj ni radšcho, šo bych šebi kožuch wušlekl a ranu šawjašal — hladaj, tak wulka je!“

Korcžmaršta pocža nětko, wšcha njeměrna, tam a šem běhač. Wona najprjedy džěcžo do kolebki položki a pomhašče potom Dwinoweje šuknju wušlez, se štrachom frej na mokrym rukawje wuczumšchi a pšchi tym na šwojeho bratra hladajo, kotryž ničzo njewidžješče, ničzo nješlyšješče a šo pšchezo hiščeže ani nje- hibašče, mješ tym šo jeho šwak i poštronkom pódla njeho šteješče.

„Duž šy jeho tola šwjašal!“ wołajšče Mikita Šsawicž se hyno- weje lubje. „A waš, luby pšhecželo, je widomnje pšches džiw wumohl. Haj, praječe mi jenož, ja waš prošču, kak je šo wšcho to štalo? Budže wašcha ruka tež šašo derje šajicž?“

„Šso wě, to wšchak tak šlě njeje“, Dwinow.

„Haj, šchto jeho nješwjašalš?“ wołajšče Mikita Šsawicž na korcžmarja.

Tón poškili hłowu a pocža pomału poštronk rošwjašacž.

„Ně“, džješče Dwinow, kotryž šwoju ranu šawjašowašče; „ně, šawjašaj jemu radšcho šadnu šchiju. Šlej jenož, kak je šebi wobohi ruzy rošrašyl; to jeho bóle boli, hacž moja rana.“

Korcžmaršta pšchistocžki nětkole bratrej. Tola nješdašče šo, kaž by šo jemu rošom někał wrěcžil, tež niz, hdyž jemu šotra ranu myješče a potom šawjaša, šchtož š žyła po šdacžu i bojoščzu a jara njerad čžinjješče.

„Kak dha je waš mišoščiwy Wóh wumohl?“ prašješče šo Mikita Šsawicž šašo, „na wutrobno je šo rubježnik mēril a je mišnył.“

„Majškerje“, wotmolwi Dwinow, kotryž pšchezo na šawobalenje hladajšče.

„Kak pak je tón dele padnył?“

„To ja njewěm“, wotmolwi Dwinow, trochu pomakku.

„Šo tajkim, hdyž je š nožom ša wami kałnył“, powjedajšče Špjentow, „dha drje šče jeho špizy i nohu kopnył, a wón, tónle mordat dušče, šteješče pšchi kromje. Haj wšchak, haj, takle budže a niz hinał. To mam ša šbože, ša woprawdžite šbože . . .“

Šóstnikowe mješwoczšo šdašče šo nětko, hdyž běšče šawjašane, hiščeže štrašchnišče byč, a pšchezo hiščeže štejachu čzi jeho tu bje wščeje rady a njewjedžachu, š čzemu bychu šo roššbudžili. Mikita Šsawicž, kotryž čžyjšče hižo dele šalěšć, tole pštny a džješče: „Mimačže tu w wašchich štronach žaneho šuda? Ruzy na šhribjet šwjašacže, tak wjele ja praju, na šhribjet, hewak ja dele nješalěšu!“

„Mjedótki šo jeho“, džješče Dwinow š korcžmarfej, „wón njeje wjedžal, šchto je čžinił, — wón je njewinowaty.“

„Alle ja waš prošču! To njeby šprawny čzłowjek ani wo- dnjo šwojeho žiwjenja wěšty byl! Šwjašaj jeho, korcžmarjo, hewak tež tebje wobškoržu, hdyž šo šud šendže.“

„Tudy šuda njetrjebamy“, džješče Dwinow, šóstnikfej do mješwoczša pohladujo; „wón njeběšče pšchi rošomje, hdyž je tónle nještkut čžinił. Niz jenož, šo jemu ani šchidwžicžki čžinił nješšym — nimam ani tak wjele pjenješ, šo by prózy hódno bylo, škónzowacž; ale šnano je pola waš pjenješ?“ woprašča šo a šo šam pšchi teje myšlicžzy štróži.

„Haj, haj, haj!“ wołajšče Mikita Šsawicž nětkole hiščeže wótššcho, dylši prjedy. „Mje čžyjšče wón moricž! Niz — niz teho dla, šo mohl pjenješ pšchi šebi mēcž; pjenješ i žyła žanych nimam . . . to wšchak je rubježnikšta jama, do kotrejž šmój pšchi- šchloj! Šomhajcže! Mordatštwó! Šomoz!“ wołajšče a šalěšy i rěbla šašo dele na šyno.

(Wofracžowanje.)

Ša šebi hiščeže ženje nješšym pomyšlit, šo bych wumóženy byl.

Młody čzłowjek, š mjenom Jan Šejna, měješče hušto bješ- bóžne a hanjaze rěče. Šedyn džěni šo jeho wješny šarať wo- prašča, hacž wón ša wumóženiški štkut Šhryštubowy džakowny njeje. To wotmolwjenje běšče: „Ša bych njewjedžal, čžeho dla bych to dyrbjal. Ša šebi ženje žadał nješšym, šo bych wumóženy byl.“ — Šměrom duchowny praji: „Dajcže šebi krotki podawš wupowjedacž. Młody šnaty bē w bitwoje pola Šettyšburga (w amerikańskej wójnje) šranjeny a wosta něšotre hodžiny bješ myšlow na jenym blaku ležo. Štónčznje šaklyšcha, šo něšotre čzłowške hłóžy w jeho bliššocžki powjedachu. Wón nješamó poršta hibnyč, ale wón čžujješče, kak šo mjehka ruka na jeho wutrobu položki a wón pošna, šo diałoniša wojerškeho lětarja prošješče, šo by hiščeže junšrocž špytal jeho žiwjenje šdžeržecž. Wona praji: „Wón je tajki šylny a rjenje šroščženy a ma wěcže wjele žiwjeń- škeje mozy. A šnano ma wón žonu, macž abo šotru, kotraž w tej hodžinje ša njeho prošy.“ — „To ničzo njeponša, š tym čžaf pšhecžiničž“, lěkar š krotka wotmolwi: „Šdyž pak čžecže wy pola njeho wostacž, to móžecže. Wy pak š tym do štracha pšchidžecže, šo dyrbicže žyłu nóz na bitwišchěžu šama wostacž.“ — „Wšcho jene“, wotmolwi njebojšna diałoniša, „ja čžzu wšchitko čžiničž, šo bych tele žiwjenje wušhowala.“

Ša šhwilu ranjeny čžujješče, kak jemu huba š mozu wožiwu a šo jemu šylny wožiwjazy šrědk nuts da. Wóršy po tym šašo tak daloko š šebi pšchidže, šo móžachu jeho do lazareta dowješć, hdyž bu šašo čžicže štrowy. Roššbudžene šastupjenje diałonišy běšče jeho žiwjenje wušhowalo.

„Gdy bych wam ja nětko prajil“, duchowny dale powjedasche, khotnje na mlodeho muža hladajo, „jo ho tón wojał teje žónskeje hańbowasche, kiž běsče tak wjele wažila, jo by jemu žiwjenje šđeržala; hdy bych wam prajicž chyzł, jo ho wón potom po šwěcže khwalesche, jo ju wón prošyl njeje, jo dyrbi jeho wukhowacž, jo ju i zyla njesnaje, jo i zyla přejeishe, jo ma ho jej ja něscho džakowacž a hdy by jejne mjeno jeno hanjo a wužměšuju wuprajil, sčto dyrbjal šebi wy wo nim myšlicž?“

„Ja bych prajil, jo je wón nješmanj, nježakowny njeo-
čint, kiž šebi i zyla njesašluži, jo bu wumoženy“, młody muž hñěwnje sawola.

„Derje“, praji duchowny, „a tola běsče ta diafoniža wot wychnosče placžena a duž tež běsče jejny wopor jenož i džela woprawdžity wopor; Šesuf Šhrystuš pał, Šnjes teje krašnosče, čerpsjesche a wumrije na šchižu, jo by waš wot hrěchow wumohl a nětko wam poslicžuje, jo chze waš herbu wěcžneho žiwjenja ščiničž. A tola šče wy wo nim a tych, kiž jeho lubuja, štajnje i hanjazymi šlowami rěčžal.“

Młody muž běsče wšchón hñuty a wot teho čžaža teho Šnjeja žiwjenja pytasche, kotrehož tež i šwojemu wumožanju ščonežuje namata.

Wšhelake i bliska a i daloka.

W Šnascheczach je ho šandženu nježelu khoroj woješkeho towarštwu w pschitownosči mnohich towarštwow i wokolnosče šwjedženszy pokwjećila. Šwjedžensku rěčž měsjesche knjes šarač Šandrik-Šufčanski.

Pruski woješki wyšch je psched krótkim krajinu bjes Budyščinom a Lubijom dla naprawow ša lětušchi manever dokladnje wobhladał. Šaž běsče i jeho ita šlyšecž, šmjeje ho najšterje jedyn džej wulki manever wokolo Šrafecžanskich hórkwow — to je na starym bitwišecžu i lěta 1813, hđžež měsjesche ho „bitwa pola Budyščina.“

Šral Albert, kotryž běsče khorj, je Bohu budž džal, šažo taf daloko wocžerstwil, jo móžesche pschi wotewrjenju Draždžanskeje wustaježny pódla byčž. Bóh daj, jo by bóršy šažo šwoje mozy zyle nabył!

Šhěžor Wylem w tych dnjach do polnóžneho morja šwoje lětnje pučžowanje nastupi.

Na kupje Šreta je njeměr. Šišecžianszy wobydlerjo, kotřž wjetšchi džel na kupje wučžinja, šu ho pschecžowo Šurkam šbehnyli.

Na kupje Šuba, kotraž je šchpaniška kolonija, pschińdu Šchpanišzy pschezo do wjetšchich čžěbnosčow a ho prašcha, hacž budža šběžkarjom podtlóčžicž móž, wošebje dokelž šjednocžene Amerikanske štaty pschezo šjawnišcho na štronu šběžkarjom štupja a jim pomhaja.

Stara a nowa wěra.

A duchownemu Ludwikej Šarnškej w Šermansburgu něhdy muž pschińdže ho prašchego: „Šnjes duchowny, ja nětko telko wo nowej a wo starej wěre powjedacž šlyšchu, — sčto ma to na šebi? Šdže je rošdžel? Njeměriny my šišecžijenjo wšchitzy to šame?“

Duchowny wotmolwi: „Dajež šebi pschiklad wupowjedacž, wón wam to rošjafni! Ja ho něhdy i jenym po železnizy wjesech, kotryž běsče jara powjedaty a bóršy wšchitko šhonich. Wón běsče nowu družinu šapalkow (šchtrychowancžkwow) wunamafal a běsče ho i tym po nēcžim wobohacžil. Wón powjedasche: „W přenim lěcže móžach šebi lědy pol šta toleč nalutowacž, ale mi to tola wješele čžinjjesche; ty tola do předka pschińdžesč, šebi myšlach. W druhim lěcže běsče hižo něscho štow toleč, nětko běsče to hižo mały šapital, kotryž móžach na boł položicž. To krašnje dže, šebi myšlach, druhy bankerot čžinja, ty do předka lěšesč, po tajkim njesšy na hłowu padnjeny! — A taf džesche lěto wot lěta. Nětko rjane šamoženje wobšedžu — a to mam ho šam šebi džakowacž, ja šym šebi wšchitko šwěru a i prawdu šašlužil!“ Taf praji tón muž a — Šarnš pschistaji — „to je po tajkim ta nowa wěra.“

Nětko hišecže šlowecžko wo starej. To běsče bur, temu tež džesche. Š małym šapocža a dyrbjesche ho jara próžowacž, ale i Božej pomozu tola džesche a na šonzu přenjeho lěta běsče hižo

něscho toleč wyšche, kotrež móžesche khudym dacž. „Šaf pschińdže, Božo, luby Šnježe“, tón dželawy muž ho prašchjesche, „ja šebi pschezo myšlach, jo njepońdže a nětko šy mi hišecže něscho wyšche wostajil!“ Na druge lěto běsče šažo taf — čžim bóle žohnowanje roščesche, čžim ponižnišchi bu bur, čžim wjazy khudym dawasche, pschetož, by wón prajil: „Ja šebi to dale šašlužil njesšym, to je Boža džiwna dobrota a šmilnosč!“ — „A to“, Šarnš pschistaji, „to běsče ta štara wěra!“

„Nowa šama do ho wěri a čžim wjazy wušpěcha widži, čžim bóle ho pošbehuje. Štara wěri do Boha a čžim bóle jeho žohnowanje čžuje, čžim bóle ho ponižuje a wona wě, jo chze Boža dobročžiwosčž i pokucže wjesčž! To je tón rošdžel.“

Luba wutroba, kotra je twoja wěra?

Je žana nješmjertna dušcha?

„Ně“, wotmolwi knjes mudracž, „pschetož ja šym i lětarjom, šym čžłowike čželo dokladnje pschepntal, ale ženje hišecže ničžo wot nješmjertneje dušche njenamafal.“ „Taf?“ na to knjes Šosomnal wotmolwi: „Šozor juntrócž šylobifa došáže a je šwojimi pašorami ša jeho rjanym špěwanjom pytasche. Šako ničžo njenamafa, ptacžka šezra w nadžiji, jo budže nětko šam rjenje šifolicž móž, wón pak ho wšchón džiwasche, jako hišecže dale njawecžesche kaž předy.“

Dwaj drugej ho wo tej šamej wězy roščezowaschtaj. „Šsy ty hižom twoju dušchu čžul“, tón jedyn šwojeho dohycža wěšty ho prašchjesche. Šako dyrbjesche to tón drugi pschidacž, ho tamny dale prašchjesche: „Šsy ju ty junu woptal, šlyšchal, widžal, čžul?“ Na to tón drugi wotmolwi: „Šsy ty juntrócž bolosčž jacžul?“ Druhy „haj“ wotmolwi, duž ho wón dale prašchjesche: „Šsy ty hižom bolosčž woptal, šlyšchal, widžal, čžul? Nób, sčto da chzesch wjazy?“

Sčto i teho nawuknjesch?

Matthias Claudius praji: „wěrnosčž je hobrški muž, kiž pschi pučžu leži a špi. Čži, kotřž nimo džej, drje jeho hobršku postawu wohladaja, ale jeho šameho woni wohladacž njemóža, ale paš hordosče na nób šwojeho rošoma položa. Šdyž wón šchlewjet přecž wosnje, jeho woblicžo wohladajch. Šacž do teho čžaža dyrbi našch trošcht byčž, jo je wón špody šchlewjerja a duž dži i pocžesčžowanjom nimo a njemudruj, luby pschecželo! Šchtož chze do Šesom Šhrysta wěricž, tón dyrbi hladacž, kaf móže bjes njeho žwy byčž. Ja a ty to njemóžemj. Wdy někoho trjebamy, kotryž naš pošbehuje a džerži, hdyž dyrbinj wumrjecž — a my nikoho njesnajemj wot kotrehož bychmy to radšcho měli.“

Dwě džesčowej modlitwie.

Šólz, kotrehož hajnil w lěšy pschekhwata, jako běsče něscho pafosčžil a kotrehož chyzšche i šchudom pokhoštacž, wšchón naštróženy na kolena padže; wón pak ničžo njewjedžesche hacž šwoje blidome pačzerje a ruzy pošbehnywšchi špěwasche wón: „Pschińdž, Šnježe Šesu, a budž ty našch hócž a žohnuj, sčtož šy nam wobradžil!“ — Šruty hajnil ho šmjecžicž da a hólzej ničžo njecžinjjesche, šhiba jo jeho napomina. —

Šinał modlesche ho šchěcžlětny hólčez, kiž běsče šłabe džecžo a kotrež běsče kaž psches džiw pschi žiwjenju šđeržane. Šako najhoržičhe žadanje běsče na drugi džej khorje džecžo w pschedmješče wopytacž. Šacž i wrotam dyrbjesche ho wjesčž; hičž zylš pučž njemóžesche. Duž ho wón wjecžor modlesche: „Luby Božo, njedaj tola jušje žanemu wopytej i nam pschińčž, jo móžu i temu khoremu džesčžu a hladaj tež, wo to prošchu, jo wšchitke drožki najate njesku, jo jenu doštanjemj.“

Šreni hólz i hłowny wufnjenu modlitwu špěwasche, kotryž běsče šnawo husto bjes pomyšlenja na polnu šchllu hladajo wušpěwal, kotryž pak be nětko w nušy jeho štyšniweje wutroby prawa modlitwa a wušlyšchenje namata. Druhy hólz běsče wěsče wot šwojeje pobožneje maczerje wučženy wšchitke šwoje pschecža a proštwy Bohu wuprajicž, kaž i wutroby pschińdžechu.

Wy maczerje, čžinče woboje a štarajež ho jeno a to jo jena modlitwa waschemu džesčžu njebyla prošdne hole powjedanje, ani žana wobecžnosčž ale radosčž a požadane roščezowanje i njebjeskim Wótžom.